

for, at jeg kan gaa med til de øvrige Paragrafer. Om dette Mandatarforhold udtalte den ærede Minister for et Par Aar siden, at det var en meget mislig Sag, og i Dag udtalte Ministeren, at man gaar altfor vidt med Mandatarvæsenet; altsaa Ministeren erkjender fuldt ud, at der er noget Galt ved dette Mandatarvæsen eller rettere Mandatarvæsen. Er nu Meningen med § 5, at vi skulle raade Bod paa de Ulemper, der have udviklet sig i Tidens Løb, og gaa tilbage til det, Lovgivningen har slaaet fast? I saa Fald erkjender jeg, at der er et Kompromis: Vi give Sagførerne i Kjøbenhavn Udgang til Forligskommissionen der, men vi udelukke dem udenfor Kjøbenhavn. I saa Fald vil jeg ogsaa være med til det Kompromis.

Justitsministeren (Nellemann): Jeg skal med Hensyn til de sidste Bemærkninger om § 5 erindre om, at det, jeg udtalte, kun var det simple, historiske Faktum, at § 5, som den nu lyder, var et Kompromis mellem forskellige Anskuelser, som, den Gang Sagen sidst var for i dette Thing, gjorde sig gjældende. Det er en historisk Sandhed; det var Tilfældet; og de, mellem hvilke Kompromisset blev sluttet, vare naturligvis de to Fraktioner af Thinget, den ene, som vilde stræbe efter, at Sagførerne fik uhindret Udgang til at møde for Forligskommissionerne, og den anden, der vilde det Modsatte. Altsaa, min Bemærkning om, at § 5 var et Kompromis, var ikke Andet end en Henvisning til Sagens bekendte historiske Gang her i Thinget, da den var for forrige Gang. Hvad angaar det Spørgsmaal, som er blevet reist saavel af den sidste ærede Taler, som af den ærede Rigsdagsmand for Stubbekjøbing (N. S. Varsen), saa vil jeg dertil sige, at jeg er ganske enig i, — og det har jeg ved flere Leiligheder udtalt —, at der drives en Del Uvæsen med det saakaldte Mandatarforhold; og kunde der findes passende Regler, en passende Formulering af en Regel, hvorved man virkelig kan hindre det, vilde jeg slet ikke være utilbøielig til at gaa med dertil. Jeg tror imidlertid ikke, det bliver saa meget let at finde en Regel, der ikke griber videre ind, end man vil; men skulde man kunne finde en saadan, og jeg skal gjerne medvirke dertil, er der fra min

Side ikke det Mindste i Veien for at gaa ind derpaa. Naturligvis er det et Misbrug, at Sagføreren optræder som Mandatar for Forligskommissionen, og saa, naar Sagen inkamineres, afgiver den Erklæring, at nu er han kun simpel Fuldmægtig; men jeg skal bemærke, at for Kjøbenhavns Vedkommende maa man dog tro, at det vil falde bort, dersom vi faae § 5, thi hvorfor skulde man saa gjøre det? Dernæst spurgtes jeg af den samme ærede Rigsdagsmand, nemlig den ærede Rigsdagsmand fra Stubbekjøbing, hvorledes jeg opfattede § 6, navnlig naar Sagen kom ind for Overretten. Jeg mener, at Overretten kan ikke ved en Kjendelse umiddelbart henvise Sagen til en ny Forligsmægling. Det kan efter min Formening slet ikke lade sig gjøre at foreskrive noget Saadant. Vi maa huske paa, at naar Overretten gjorde det, — man tænke sig, at Overretten ved en simpel Kjendelse henviste Sagen til ny Forligsmægling — er Stillingen den, at Underrettsdommen gjælder og en Forligsmægling, saalænge Underrettsdommen staar fast, hvorved den ene Part skulde frafalde Noget af den Ret, han har erhvervet ved Underrettsdommen, vil ikke have megen Udsigt til at lykkes, og det vilde da ogsaa være yderst besynderligt. Derfor mener jeg, at naar Sagen kommer ind for Overretten, og Overretten vil bringe denne Paragraf til Anvendelse, maa det ske ved en Hjemvisning og en Annulation i Forbindelse hermed. Det maa ske paa det Grundlag, at man mener, at Underrettsdommen har forsømt at iagttage Lovgivningens Regler ved ikke at henvise Sagen til fornyet Forligsmægling, og jeg skjønner ikke Andet, end at den processuelle Form, gennem hvilken Overretten kan gjøre denne Anskuelse gjældende, er den, at den maa annullere Behandlingen og henvise Sagen til fornyet Forligsmægling i Overensstemmelse med denne Paragraf. Dernæst skal jeg endelig endnu bemærke med Hensyn til, hvad den samme Rigsdagsmand yttrede, at jeg skal ikke have det Mindste imod at sætte 4 Dages Barsel som den almindelige Regel og at foreskrive, at en Kopi af Forligsklagen skal leveres. Dette Sidste iagttages vel i Almindelighed, men jeg kan ikke se, at det kan være at paabyrde Parten for megen Uleilighed at gjøre det til en almindelig Regel, og hvad enten man sætter 2 eller 4 Dage som Barselsfrist,